

Dansk Kvindesamfund hører da ogsaa til dem, der vilde anse en Kommission, der — i den Udstrækning, som Forslaget angiver — skal udføre det grundlæggende Arbejde for Fremtidens Lovgivning paa dette for vort Samfund saa overordentlig vigtige Omraade, for mangelfuldt udrustet, om den kun kommer til at tælle Repræsentanter for de fire politiske Partier og de forskellige Skolearter, men ikke faar en fyldig Repræsentation for de Hjem, hvis Børn og Ungdom skal søge Skolerne, og som derfor — fra Begyndelsen og vedvarende — burde have Lejlighed til at yde sit Bidrag til Kommissionens Arbejde og fremføre sine Erfaringer som dem, der daglig har Lejlighed til at iagttage Skolens Virkning paa Børnene udenfor Skolen, og som raadgivende m. H. t. den Maade og det Omfang, i hvilket man bør søge Hjemmet og Skolen sammenknyttet.

Vi tør vel ogsaa gaa ud fra, at Repræsentation for Hjemmene er paatænkt, omend den højtærede Minister i sine Udtalelser (under Finanslovdebatten) om denne Sag ikke særlig pointerede dette, og vi andrager ærbødigt om, at denne Repræsentation — saavel hvad Afdelingen for Folkeskolen — som Afdelingen for den højere Skole angaar — maa tælle Mødre, der i deres Egenskab som saadanne tør forventes at sidde inde med saavel Indsigt som Forstaaelse paa dette Omraade.

Ud fra den Betragtning, at Kvinderne som politiske Borgere, og ikke mindst som Pædagoger, i dette Spørgsmaal har erhvervet sig ligesaa megen Kompetence — og altsaa yder ligesaa store Muligheder som Mændene for at rumme de rette Emner — andrager Dansk Kvindesamfund om, at det høje Ministerium for sit Vedkommende saa vidt muligt vil udpege lige saa mange Kvinder som Mænd.

Dansk Kvindesamfund tillader sig at benytte Lejligheden til at takke den højtærede Minister for hans Udtalelser (under Finanslovdebatten) ang. Ungdomsskolen, der er et Spørgsmaal, som Dansk Kvindesamfund i en længere Aarrække med Interesse har arbejdet for. Der er saaledes flere Steder i

Landet, hvor man paa Dansk Kvindesamfunds Initiativ har oprettet Ungdomsskoler, og det er Dansk Kvindesamfunds Haab, at den kommende Kommission ogsaa i denne Henseende maa faa Held til at finde den rette Løsning, og at denne maa udvise skyldigt Hensyn til Landets *kvindelige Ungdom*.

Da det vil være af største Interesse for vore Medlemmer at erfare den højtærede Ministers Stilling til dette Andragendes Indhold, tillader vi os at forespørge, om det er muligt, at den højtærede Minister vil imødekomme os med et Svar herpaa.

Et brugt Klaver.

Er der nogen af „Kvinden og Samfundet“s Læsere, som ejer et brugt Klaver og vil afstaa det til en fattig Musiklærerinde, som har mistet sine Forældre, og som paa Grund af Sygdom har maattet sælge sit Klaver og nu, da hun er rask igen, staar ganske erhvervsløs. — Vi har taget os af hendes Sag og beder de af vore Læsere, som kan og vil hjælpe os her, om at meddele os dette *snarest mulig*.

Der er Hjem, hvor man har to Klaverer staaende, et gammelt og et nyt; lad det gamle komme til Anvendelse ved denne Lejlighed. Al Forsendelse besørger vi.

Gyrithe Lemche. Th. Daugaard.

Fra Rigsdagen.

(Fortsat).

Adgang til Embeder.

Elga Munch: Det er et udmærket Præcedens, her er skabt, men for fremtidige Tilfældes Skyld, vil det sikkert være nødvendigt, at der sker en Lovforandring paa dette Omraade, idet det, vist ikke er givet, at Kvinder ogsaa i Fremtiden vil kunne blive Rektorer ved Statens Skoler.

Ægteskabslovgivning.

Den bestaaende Lovgivning paa Familierettens Omraade har allerede nu taget betydeligt Hensyn til Kvindernes Ret. Vi kan ikke beskyldte Mændene for, at de har skabt en Ægteskabslovgivning, der i et og alt ensidigt præges af deres Interesser, men mærkes kan

det dog stadig, at det har været Mænd og Mænd alene, som har været Lovgivere. Den bestaaende Lov stiller Mænd og Kvinder lige i alle Tilfælde, hvor der ingen Vanskelighed er ved at gøre Retten ens, men paa de Punkter, hvor der er Vanskeligheder, hvor man har ment, at Knuden kun kunde løses ved, at man gav den ene Part en Forret, har man uvægerlig tilføjet Manden denne Forret. Dette maa vi naturligvis se at komme bort fra. De Punkter, hvor det for mig navnlig staar som vigtigst at faa Uligheden fjernet, er dem, der angaar Raadigheden over det fælles Bo og Udøvelsen af Forældremyndigheden. Forholdet er nu med Hensyn til det første Spørgsmaal det, at Loven af 7. April 1899 gaar ud fra, at Manden har Raadighed over Fællesboet, selv om Hustruen er fuldmyndig, men fastsætter en Række Undtagelser derfra. Her bør Udgangspunktet være et andet. Man bør gaa ud fra, at Mand og Hustru i Princippet har samme Ret over Fællesboet, og saa bør som Undtagelser komme de Tilfælde, hvor det af praktiske Grunde er nødvendigt at afvige fra Princippet. I modsat Fald bliver Hustruens Myndighed i Virkeligheden illusorisk. Familieretskommissionens Forslag tilstræber da ogsaa en saadan Lighed. — Ogsaa i det endnu vigtigere Spørgsmaal om Udøvelsen af Forældremyndigheden bør Mand og Hustru have lige Ret. Dette er ikke Tilfældet nu. Saafremt Ægtefællerne er uenige angaaende Børnene, fastholder Domstolene bestemt, at Afgørelsen tilkommer Manden. Denne Regel er det umuligt at forsvare; skulde nogen have Forret over Børnene, maatte det vel være Moderen. Det er da glædeligt at se, at Familieretskommissionens Forslag paa dette Punkt gaar ud paa, at Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening. Naar dette Princip er anerkendt, bliver det næste Spørgsmaal, hvorledes man skal forholde sig i Tvivltilfælde. Man kunde her tænke sig, at Sagen først skulde indankes for en Mæglinginstitution eller direkte afgøres af en offentlig Myndighed. Her foreslaar Familieretskommissionen, at Overøvrigheden skal henlægges Afgø-